

Arrest

nr. 203 119 van 26 april 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 Brugge**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 24 april 2018 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2018 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEPOTTER die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en werd voor het eerst geïnterpelleerd door de Spoorwepolitie van Brussel op 19 januari 2018 bij een identiteitscontrole.

1.2. Op 13 april 2018 werd verzoekster op heterdaad betrapt door de Wegpolitie Oost-Vlaanderen na inklimming in een oplegger langs de E17.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 13 april 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 20 april 2018 wederom een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: T.(...)

voornaam: A.(...) E.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>

nationaliteit: Ethiopië

In voorkomend geval, ALIAS: B.(...) T.(...)° (...), T.(...) M.(...) °(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum noch van een verblijfsvergunning op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming in laadruimte van vrachtwagen. (PV DE.55.OD.000282/2018 van de WPR Oost-Vlaanderen.)

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

1° Betrokkene heeft na haar illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere aliassen en houdt haar echte identiteit verborgen. Betrokkene kwam namelijk met een C visum afgeleverd door Nederland (geldig voor de periode 28.12.2017 – 11.02.2018) de Schengenzone binnen.

Betrokkene blijft nu volhouden dat ze van Eritrese nationaliteit is.

Bij het verhoor in het gesloten centrum van Brugge weigert zij iedere medewerking. Ze antwoordt niet op de vragen.

Betrokkene verklaart dat zij momenteel in België is op doorreis naar Groot-Brittannië. Ze verklaart geen familieleden te hebben in België.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat dat zij op de vlucht is omdat zij politieke problemen heeft. Betrokkene verklaart Eritrese te zijn.

Echter, uit onderzoek blijkt dat betrokkene van Ethiopische nationaliteit is.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat zij geen ziektes heeft. De centrumarts bevestigt dit met een medisch advies op datum van 17/04/2018.

Er is bij terugkeer geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM wat het medische onderdeel betreft.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum noch van een verblijfsvergunning op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming in laadruimte van vrachtwagen. (PV DE.55.OD.000282/2018 van de WPR Oost-Vlaanderen.)

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

1° Betrokkene heeft na haar illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere aliassen en houdt haar echte identiteit verborgen. Betrokkene kwam namelijk met een C visum afgeleverd door Nederland (geldig voor de periode 28.12.2017 – 11.02.2018) de Schengenzone binnen.

Betrokkene blijft nu volhouden dat ze van Eritrese nationaliteit is.

Bij het verhoor in het gesloten centrum van Brugge weigert zij iedere medewerking. Ze antwoordt niet op de vragen.

Betrokkene verklaart dat zij momenteel in België is op doorreis naar Groot-Brittannië. Ze verklaart geen familieleden te hebben in België.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat dat zij op de vlucht is omdat zij politieke problemen heeft. Betrokkene verklaart Eritrese te zijn.

Echter, uit onderzoek blijkt dat betrokkene van Ethiopische nationaliteit is.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat zij geen ziektes heeft. De centrumarts bevestigt dit met een medisch advies op datum van 17/04/2018.

Er is bij terugkeer geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM wat het medische onderdeel betreft.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum noch van een verblijfsvergunning op het moment van haar arrestatie.

1° Betrokkene heeft na haar illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere aliassen en houdt haar echte identiteit verborgen. Betrokkene kwam namelijk met een C visum afgeleverd door Nederland (geldig voor de periode 28.12.2017 – 11.02.2018) de Schengenzone binnen.

Betrokkene blijft nu volhouden dat ze van Eritrese nationaliteit is.

Bij het verhoor in het gesloten centrum van Brugge weigert zij iedere medewerking. Ze antwoordt niet op de vragen.

Betrokkene verklaart dat zij momenteel in België is op doorreis naar Groot-Brittannië. Ze verklaart geen familieleden te hebben in België.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat dat zij op de vlucht is omdat zij politieke problemen heeft. Betrokkene verklaart Eritrese te zijn.

Echter, uit onderzoek blijkt dat betrokkene van Ethiopische nationaliteit is.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat zij geen ziektes heeft. De centrumarts bevestigt dit met een medisch advies op datum van 17/04/2018.

Er is bij terugkeer geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM wat het medische onderdeel betreft.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L.(...) N.(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te BRUGGE, de betrokkene, T.(...), A.(...) E.(...), te weerhouden in de lokalen van het centrum te Brugge vanaf 20/04/2018”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Op 20 april 2018 (kennisgeving zelfde dag) werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgeleverd (stuk 1).

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), vormt huidige bestreden beslissing. De bestreden beslissing strookt niet met de wettelijke bepalingen en zijn strijdig met de Vreemdelingenwet. Daarenboven werd onvoldoende rekening gehouden met de persoonlijke elementen in het dossier van de verzoekende partij en worden niet enkel wettelijke bepalingen doch ook hogere rechtsnormen geschonden. Aangezien hogere rechtsnormen in het geding zijn heeft verzoekende partij zonder meer belang bij het voeren van de huidige procedure, ook al werd eerder al een bevel afgegeven.

Iedere andere procedure, nl. nietigverklaring en gewone schorsing, zal onherroepelijk te laat een arrest worden geveld. Verzoekende partij dreigt op basis van huidige uitvoerbare beslissing gedwongen te worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst.

De dringende noodzakelijkheid is dan ook aan de orde (zie o.a. arrest RvV nr. 36.055 van 15 december 2009, rolnr. 48358/IV en arrest RvV nr. 22631 van 2 februari 2008, rolnr. 36.899/II).

Bijgevolg is op heden aan het uitzonderlijk karakter van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid weldegelijk voldaan (overeenkomstig o.a. artikel 39/82 §2 Vreemdelingenwet)."

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds op 13 april 2018 werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge. Omwille van deze overbrenging met het oog op haar terugleiding, die weliswaar voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens heeft plaatsgevonden.

3.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over

het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In haar enig middel voert verzoekster onder andere de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster zet in haar middel - bij de bespreking van de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht - het volgende uiteen:

“(…)

De beslissing van 13 april 2018 werd genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar de rechten van verzoekende partijen op bescherming in het licht van de artikelen 3 van het EVRM.

Wat de toetsing aan artikel 3 EVRM betreft beperkte verwerende partij er zich immers toe vast te stellen dat verzoekende partij aanvankelijk een foutieve identiteit heeft opgegeven. Aangezien verwerende partij op basis van de visumaanvraag van verzoekende partij perfect op de hoogte is van haar werkelijke identiteit kan dit evenwel geenszins volstaan.

Tot tweemaal toe erkende verwerende partij –zij het in bedekte termen- zélf dat dergelijk onderzoek nog niet op een voldoende grondige manier werd uitgevoerd:

“Het bestuur verbindt zich ertoe, dat bij een tweede gehoor in het gesloten centrum, de artikelen 3 en 8 van het EVRM nogmaals onder de loep worden genomen. Voor zover dat bijkomend onderzoek bijkomende elementen aan het licht zouden brengen, wordt een nieuwe beslissing genomen, waartegen evenzeer rechtsmiddelen kunnen worden ingesteld.”(stuk 9)

Op zijn minst werd de artikel 3 EVRM bij het nemen van deze beslissing dus geschonden, door gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband. Artikel 3 EVRM is immers een hogere rechtsnorm die tot doel heeft om rechtsonderhorigen te beschermen tegen misbruiken in hoofde van de overheden onder wiens autoriteit ze vallen. Vanuit die logica kan in geen geval worden aanvaard dat er maar op vertrouwd moet worden dat een verder onderzoek in een later stadium nog wel plaats zal vinden.

De huidige bestreden beslissing, die de beslissing van 13 april vervangt, heeft dus tot doel om een flagrant illegale beslissing recht te zetten.

Het lijkt er sterk op dat verwerende partij gedurende de laatste maanden aan het ‘experimenteren’ is geslagen met de manier waarop ze haar beslissingen opstelt, nadat zij –in de nasleep van de Soendancrisis- de terechte kritiek te slikken kreeg op de manier waarop verwijderingsbeslissingen worden genomen.

Verzoekende partij moet echter vast stellen dat er nu in haar hoofde opnieuw een uitvoerbare beslissing werd genomen, die nog steeds geen weloverwogen onderzoek bevat naar de risico’s die verzoekende partij loopt in geval van terugkeer naar Ethiopië.

Verwerende partij dient het onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM in de praktijk voldoende ernstig te nemen, niet enkel op papier. Anders gezegd, een onderzoek is niet grondig omdat verwerende partij zegt dat het dat is.

Verwerende partij is op de hoogte van de uiterst precaire mensenrechtensituatie in Ethiopië, bovendien werd zij er intussen via tussenkomst van de raadvrouw van verzoekende partij en door verzoekende partij zélf van op de hoogte gesteld dat er een risico op vervolging is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft op geen enkele manier de risico’s onderzocht die een repatriëring naar Ethiopië met zich mee zouden kunnen brengen, maar maakt zich er gemakkelijk van af door te blijven wijzen op de gebrekkige medewerking van verzoekende partij.

Een gebrekkige medewerking, die het directe gevolg was van de manier waarop verwerende partij het dossier van verzoekende partij van in het begin heeft benaderd.

(...)

Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond.”

3.3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.3. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, §108 *in fine*). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris via de Nederlandse autoriteiten op 13 april 2018 werd ingelicht over het feit dat verzoekster op basis van haar vingerafdrukken kon worden gekoppeld aan een visum dat door de Nederlandse vertegenwoordiging in Accra (Ghana) aan haar werd uitgereikt. Verzoekster zou als danseres deel hebben uitgemaakt van een groep van 15 personen die een vertoning met traditionele Ethiopische liederen en dansen zou brengen op een evenement in Nederland.

Op 16 april 2018 nam de maatschappelijk werker in het gesloten centrum een interview af van verzoekster in het Engels. Hierbij werd geen gebruik gemaakt van een tolk hoewel verzoekster aangaf Amhaars te spreken. Verzoekster herhaalde telkens dat zij eerst haar advocaat wilde spreken alvorens op de vragen te antwoorden. Tevens gaf ze te kennen dat zij geen internationale bescherming wenste aan te vragen in België. Uit het verslag kan niet worden afgeleid dat verzoekster thans nog steeds zou volhouden van Eritrese nationaliteit te zijn.

3.3.2 5. Op basis van de beschikbare informatie wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“(…)

Betrokkene maakt gebruik van meerdere aliassen en houdt haar echte identiteit verborgen. Betrokkene kwam namelijk met een C visum afgeleverd door Nederland (geldig voor de periode 28.12.2017 – 11.02.2018) de Schengenzone binnen.

Betrokkene blijft nu volhouden dat ze van Eritrese nationaliteit is.

Bij het verhoor in het gesloten centrum van Brugge weigert zij iedere medewerking. Ze antwoordt niet op de vragen.

Betrokkene verklaart dat zij momenteel in België is op doorreis naar Groot-Brittannië. Ze verklaart geen familieleden te hebben in België.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat dat zij op de vlucht is omdat zij politieke problemen heeft. Betrokkene verklaart Eritrese te zijn.

Echter, uit onderzoek blijkt dat betrokkene van Ethiopische nationaliteit is.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat zij geen ziektes heeft. De centrumarts bevestigt dit met een medisch advies op datum van 17/04/2018.

Er is bij terugkeer geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM wat het medische onderdeel betreft.”

3.3.3.6. Zoals hierboven werd uiteengezet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris bij het onderzoek naar het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in het kader van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de algemene situatie in het land van bestemming en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij. Volgens verzoekster werd een *“uitvoerbare beslissing (...) genomen, die nog steeds geen weloverwogen onderzoek bevat naar de risico’s die verzoekende partij loopt in geval van terugkeer naar Ethiopië”*. Volgens verzoekster is de *“(v)erwerende partij (...) op de hoogte van de uiterst precaire mensenrechtensituatie in Ethiopië”* en *“heeft (zij) op geen enkele manier de risico’s onderzocht die een repatriëring naar Ethiopië met zich mee zouden kunnen brengen, maar maakt zich er gemakkelijk van af door te blijven wijzen op de gebrekkige medewerking van verzoekende partij.”*

3.3.3.7. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoekster:

“(…)

Zij erkent in haar verzoekschrift van Ethiopische nationaliteit te zijn en erkent dat zij verklaard heeft de Eritrese nationaliteit te hebben.

Uit het administratief dossier blijkt dat zij d.d. 16 april 2018 verzocht werd om een vragenlijst in te vullen in het kader van het hoorrecht. Er werd haar onder meer gevraagd naar de redenen waarom zij niet naar haar eigen land kan terugkeren, naar haar vrees, naar de mensonterende behandeling waaraan zij vreest blootgesteld te worden en naar het feit of zij op de hoogte is -van de mogelijkheid om internationale^ bescherming aan te vragen, waarop zij positief antwoordde en meedeelde dat zij geen bescherming wil aanvragen in België.

Verzoekster werd dus wel degelijk de kans geboden om, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, haar vrees voor een schending van artikel 3 EVRM ingeval van een terugkeer naar Ethiopië aannemelijk te maken

Er moet vastgesteld worden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat niet (nooit) is gebleken dat zij daadwerkelijk nood zou hebben aan een bescherming in de zin van artikel 3 EVRM, In de bestreden beslissing werd terecht gemotiveerd dat zij geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maakt.

Volgens het EHRM (Paposhvili t. België van 13.12.2016, nr. 41738/10) dient het onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM te gebeuren vóór de repatriëring naar het land in kwestie, terwijl in casu nog geen vlucht werd gepland en uit de op 19 april 2018 opgestelde interne nota blijkt dat indien verzoekster "op een later moment toch nog elementen zou aanbrengen, (zal) daar op dat ogenblik rekening mee gehouden (zal) worden.

In ieder geval kon de verwerende partij geen rigouzeuzer onderzoek voeren, daar verzoekster zelf iedere medewerking weigerde.

Alleszins, dat het onderzoek naar artikel 3 EVRM zich niet stelt op het ogenblik van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch enkel op het ogenblik van de tenuitvoerlegging van een dergelijke beslissing, werd bevestigd door het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 89/2015 van 11 juni 2015:

n.B.5.1, De beoordelingsbevoegdheid die aan de minister of zijn gemachtigde wordt gelaten wanneer hij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft, wordt bij de bestreden bepaling enkel beperkt voor de twee voorwaarden waarvan zij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten afhankelijk stelt, namelijk indien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet in overweging neemt of weigert te erkennen en indien de asielzoeker onregelmatig op het grondgebied verblijft. In dat stadium dient de minister of zijn gemachtigde niet te beoordelen of de tenuitvoerlegging -van het bevel om het grondgebied te verlaten de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in acht neemt.

Met betrekking tot die toetsing wordt in de memorie van toelichting aangegeven dat

«het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is indien de affectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVJRM. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non refoulement. Artikel 3 van het EVRM dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten» (Pari. St., Kamer, 2012-2013, DOC 53- 2555/001 en 53-2556/001, p.19).

B.5.2. Door geen onderscheid te maken tussen die twee fases in de procedure, geven de verzoekende partijen aan de bestreden bepaling een draagwijdte die zij niet heeft." (Grondwettelijk Hof, arrest nr.89/2015 van 11 juni 2015, <http://www.const-court.be/fmarkering> toegevoegd) -

Het onderzoek naar artikel 3 EVRM kan rechtsgeldig gebeuren indien dit gebeurt vvoor de effectieve repatriëring van betrokkene".

Het Hof van Cassatie oordeelde recentelijk nog op 10 april 2018 (F.18.0348N/3):

n (...) te onderzoeken of er een risico bestaat dat de tenuitvoerlegging ervan aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 EVRM. Zij dient in de regel dit risico slechts te beoordelen indien de vreemdeling aanvoert dat hij na zijn verwijdering het voorwerp zal uitmaken van foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling en het staat in de regel aan de vreemdeling die het bestaan van dit risico inroept om zijn bewering op dit punt enigszins aannemelijk te maken m&t feitelijke gegevens. (...) "

En:

" - het gegeven dat dit onderzoek niet eerder gebeurde, is enkel te wijten aan de eiser zelf die steeds tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en zich onder verschillende aliasen kenbaar heeft gemaakt met verschillende nationaliteiten"

Eenzijds werd verzoekster uitdrukkelijk geïnformeerd aangaande de mogelijkheid van het indienen van een asielaanvraag, en verklaarde zij uitdrukkelijk hiervan geen gebruik te willen maken. Anderzijds beweert ze thans dat een terugkeer naar haar herkomstland een schending zou inhouden van artikel 3 EVRM, Indien een schending van-voormelde hogere rechtsnorm jeo-u- worden weerhouden in huidige stand van het geding, zou een vreemdeling ertoe aangezet worden niet te kiezen voor het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in het kader waarvan de medewerkingsplicht wettelijk verankerd is (artikel 51 van de wet van 15/12/1980: "(...) De verzoeker om internationale bescherming is vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming- verplicht om mee te werken znet de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen* Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit (en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes,

ziels document at ie en de radenen waarom hij een verzoek om Internationale bescherming indient.

De verzoeker wordt bij het doen van zijn verzoek, in een taal die MJ begrijpt of[^] waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij deze begrijpt, Ingelicht over zijn plicht tot -medewerking, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien-hii niet met de bevoegde overheden samenwerkt." (eigen markering)) en geen medewerking te verlenen inixet kader van het hoorrecht.

Het feit dat verzoekster thans voor het eerst allerlei algemene rapporten bijvoegt, zonder op enige wijze aannemelijk te maken dat zij zich in dergelijke situatie zal bevinden en die elementen toe te passen op haar persoonlijke situatie, is geenszins voldoende om een schending van artikel 3 EVRM te weerhouden. Het komt verzoekster immers toe een begin van bewijs bij te brengen, wat zij niet deed, terwijl haar hiernaar[^] werd gevraagd. Verzoekster toont niet aan dat zij beschuldigd zou zijn van terroristische activiteiten, waarvan sprake in het rapport van amnesty international. Waar zij vervolgens betoogt lid te zijn van een partij, waarop gevangenisstraffen staan, ' toont zij dit evenmin aan. Verzoekster, die zelf allerminst zorgvuldig was door niet op de haar gestelde vragen te antwoorden, kan het bestuur geen onzorgvuldig gedrag verwijten."

3.3.3.8. De verwerende partij stelt in haar nota terecht dat de schending van artikel 3 van het EVRM pas optreedt bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel. Dit betekent niet dat het onderzoek nog niet dient plaats te vinden. De artikelen 12.1. *juncto* 13.1. van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) schrijven immers voor dat een vreemdeling zowel tegen het jegens hem getroffen bevel om het grondgebied te verlaten (terugkeerbesluit) als tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens (verwijderingsbesluit) een doeltreffend rechtsmiddel moet kunnen aanwenden. Ook het Hof van Justitie benadrukt dat de lidstaten zowel inzake terugkeerbesluiten als inzake verwijderingsbesluiten moeten voorzien in doeltreffende beroepsgangen (HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, punt 40; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, G. en R., punt 29). De verwerende partij maakt niet aannemelijk dat er in hoofde van verzoekster thans nog een nieuwe terugleidingsbeslissing nodig is alvorens tot de tenuitvoerlegging kan worden overgegaan, waardoor nu reeds dient te blijken dat er een deugdelijk onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en de rechten van verzoekster op een daadwerkelijk rechtsmiddel gevrijwaard worden.

3.3.3.9. De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij meent dat zij "*geen rigoureuzer onderzoek (kon) voeren, daar verzoekster zelf iedere medewerking weigerde*". Door haar stugge houding heeft verzoekster weliswaar geen enkel inzicht geboden in haar persoonlijke omstandigheden. De huidige affirmaties van haar raadsman dat zij geassocieerd zou worden met terroristische activiteiten worden bijgevolg geenszins gestaafd. De gemachtigde van de staatssecretaris kan zich echter niet verschuilen achter het gebrek aan medewerking van verzoekster om bij het nemen van zijn verwijderingsbeslissing geen rekening te houden met, en zelfs geen enkel onderzoek te voeren naar de algemene situatie in het land van bestemming, *in casu* Ethiopië. Het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoekster de Belgische overheden niet om bescherming heeft gevraagd ontslaat hem niet van zijn verplichting om een nauwgezet onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 23 december 2012, nr. 27765/09, *Hirsi Jamaa v. Italië*, §133).

3.3.3.10. Uit de beslissing blijkt niet dat een deugdelijk onderzoek werd gevoerd. Het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM werd geschonden.

Het enig middel is in de aangegeven mate *prima facie* gegrond en bijgevolg ernstig. Er hoeft niet nader op de overige middelonderdelen te worden ingegaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In het verzoekschrift voert verzoekster het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“De verzoekende partijen verwijzen naar artikel 39/82§2 Vreemdelingenwet.

De ernstige middelen die de schorsing van de aangevochten beslissing verantwoorden worden hierboven uiteengezet.

De verzoekende partij zal door de uitvoering van de maatregel manifest een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel oplopen. Hierboven werd overigens al uitvoerig besproken waarom, nu werd aangevoerd dat de genomen beslissing door de combinatie van de aangehaalde geschonden wetsartikelen onwettig en ongeldig werd genomen.

De verwerende partij wenst dus verzoekende partij te repatriëren op basis van een illegale beslissing. Naar analogie kan gewezen worden op het arrest RvV 19 augustus nr. 134 114, waarbij geoordeeld werd dat een onwettige beslissing waarin duidelijk is dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden een evident nadeel vormt:

“Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als gevolg van een “onwettig” inreisverbod, dat werd opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar, zonder dat blijkt dat door de verwerende partij met de specifieke omstandigheden van het geval rekening werd gehouden, kan worden beschouwd als een evident nadeel, zeker in het geval waarbij er sprake is van een feitelijk gezinsleven op Belgisch grondgebied, dat door de verwerende partij geenszins wordt betwist.”

Dat het hier wederom een “onwettige beslissing” betreft nu een verwijderingsbeslissing wordt genomen zonder te voldoen aan art. 7 Vw. en de motiveringsverplichting. Dat er dus zonder meer sprake is van een evident nadeel, te meer gezien het duidelijk is dat de situatie van verzoekende partij wel degelijk beschermd wordt door art. 3 en 5 EVRM en dat de inmenging van verzoekende partij in dit recht niet gerechtvaardigd kan worden.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen nadeel is een afzonderlijke voorwaarde die afzonderlijk dient te worden beoordeeld (R.v.St. nr. 107.797, 12 juni 2002). Een MOGELIJK nadeel is voldoende (R.v.St. nr. 100.400, 26 oktober 2001).”

3.4.2.2. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Artikel 32 van het PR RvV schrijft voor dat het enig verzoekschrift bedoeld in artikel 39/82 §3 van de wet van 15 december 1980 bevat:

1° de vermeldingen die met toepassing van artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 vervat moeten zijn in het verzoekschrift tot nietigverklaring.

2° een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In zijn arrest nummer 4 van 8 juni 2007, herinnerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de zaak 10.252/11 de kamer aan de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij artikel 39/2 § 2 van de vreemdelingenwet werd ingevoerd, waaruit blijkt dat deze annulatie- en schorsingsbevoegdheid dezelfde inhoud en draagwijdte hebben als die van de Raad van State, wozodat het volstaat daar naar te verwijzen” { Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr.2479/001, 18; in dezelfde zin wat de vordering tot schorsing betreft, lbd. 137)

Van verzoekende partij wordt verwacht dat zij op aannemelijke wijze aantoont een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden in geval van onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing.

Uit de uiteenzetting infra blijkt dat verzoekster geen schending aannemelijk maakt van de artikelen 3 en 5 EVRM, waardoor het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evenmin aannemelijk wordt gemaakt.”

3.4.2.3. De Raad merkt op dat, in weerwil van het standpunt van de verwerende partij, de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM wel degelijk ernstig werd bevonden, waardoor er *in casu* sprake is van een evident nadeel zoals hierboven bedoeld. Een te rigide interpretatie van het begrip *“moeilijk te herstellen ernstig nadeel”* is voorts niet verenigbaar met de vereiste dat de vreemdeling moet kunnen beschikken over een effectief rechtsmiddel.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid waardoor dient te worden overgegaan tot de schorsing van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

F. TAMBORIJN